

ע"פ 44021/05/16 - אייל רוזנברג נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 44021-05-16 רוזנברג נ' עיריית תל-אביב-יפו
תיק חיצוני: .

בפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער
נגד
משיבה
אייל רוזנברג
עיריית תל-אביב-יפו

פסק דין

בפני ערעור על הכרעת הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ע. מסארווה) מיום 5.4.16, לפיה הורשע המערער בעבירה של חניית רכב בניגוד להור' תמרור האוסר על עצירה, עבירה לפי סע' 6(א)(2) לחוק עזר אירוני לתל אביב (העמדת רכב וחנייתו) התשמ"ד-1984 (להלן: "חוק העזר").

בית משפט קמא קיבל את עדותו של העד מר גלילוב שהגיש את הדו"ח ושתי תמונות - ת/1. בשתי התמונות רואים את השלט נשוא הדיון. העד הסביר כי איסור החנייה על פי התמרור מתחיל לאחר מעבר החצייה ומסתיים בתמרור אחר המסמן חנייה לנכים ועל המקטע הזה חנה המערער. בית משפט קמא דחה את טענת המערער לפיה הוא לא הבחין בשלט וכי בגלל מקום הצבתו בעיקול המוביל אל רחוב הדסה נוצר בלבול והוא הוטעה לחשוב שתחום הוראתו של השלט מתחילה ומסתיימת בעיקול ולא מעבר לו. בית משפט קמא קבע כי מדובר בטענה "מתחכמת" שכן המרחק בין מקום החניה לבין מקום השלט אינו עולה על מטרים ספורים. עוד קבע בית משפט קמא קבע כי מדובר בעבירה מסוג אחריות קפידה ולכן די בהוכחת היסוד העובדתי ועל המערער לשלול את היסוד הנפשי. אולם המערער לא הצליח להוכיח כי עבר את העבירה ללא מחשבה פלילית מבלי שהיה מודע לשלט, וכי לא התרשל בבדיקת השילוט במקום ועשה כל שניתן לעשות על מנת להימנע מביצוע העבירה.

טעותו של המערער בעבירה מסוג אחריות קפידה, איננה מעלה ואיננה מורידה לעניין ביצוע העבירה.

באשר לדבריה של כב' השופטת פוזננסקי בדיון בהקראה, קבע בית משפט קמא כי הדברים נאמרו בטרם נשמעו הראיות בתיק ואין בהם כדי לגבש עמדה סופית בסוגיה שבמחלוקת.

להלן טענות ב"כ המערער בקליפת אגוז

1. התמרור נשוא הדיון מטעה מאחר והוא מוצב בתחילת כביש חנייה שאינו ציר תחבורה. קשה לדרוש

מאגשים להיכנס לחנייה ולבדוק שמא חבוי שם תמרור.

2. המשיבה לא המציאה למערער את המסמכים שביקש בנוגע להצבת התמרור מיקומו ותכליתו.

3. אין להציב כפל תמרורים ובמקום על הכביש סומנה "מעטפה", התמרור הזה בוטל, אולם בזמנו התמרור נשוא הדיון לא היה אמור לחול על מקום החנייה.

דין והכרעה

כבר עתה ייאמר כי דינו של ערעור זה להידחות. בחנתי את התמונות שהוגשו לבית המשפט קמא ת/1-3 וגם את נ/1 ושוכנעתי כי אין ממש בטענותיו של המערער בנוגע למיקומו המטעה ו"המבלבל" של התמרור. התמרור נראה היטב לעין כל, הוא אכן מוצב בעיקול המדרכה אולם ניתן להבין היטב לאיזה מקטע כביש הוא מתייחס.

אכן, כפי שציין בית משפט קמא טענת המערער הינה טענה "מתחכמת" המרחק בין מקום החניה לבין השלט אינו עולה על מטרים ספורים והשלט הוצב בכיוון הנסיעה אל עבר מקום החנייה. אפשר בהחלט להבחין בשלט, מה גם שמוטלת חובה על נהג המחנה את רכבו לבדוק היטב את מצב השילוט במקום, בעיקר כך הדבר כאשר השלט כה קרוב למקום החניה שלו. יתכן אמנם כי המערער טעה כטענתו, אולם לא שוכנעתי כי נפל פגם משמעותי בשילוט. מאחר ומדובר בעבירה מסוג אחריות קפידה טעות שכזו אין בה כדי לשמש נימוק לזיכוי של המערער. בנסיבות דנן המערער התרשל ולא בדק את התמרורים במקום החניה והאם מותר לחנות במקום.

בנוגע לטענה הנוספת שהעלה ב"כ המערער בדיון. המסמכים שהתבקשו לגבי התמרור ותכליתו, אינם מהווים חומר חקירה בתיק זה והם מצויים באגף התנועה ולא בידי המשיבה. המערער ביקש את המסמכים הללו מהמשיבה, יום לפני דיון ההוכחות כך שלא ניתן היה להמציאם לו. היה עליו לבקשם בעוד מועד מאגף התנועה ובמידת הצורך להגיש עתירה מנהלית לפי חוק חופש המידע.

באשר לטענה לפיה היה כפל תמרורים במקום, הטענה לא הוכחה, לא ידוע מתי היו שני תמרורים באותו מקום, מתי בוטל אחד מהם וכדומה. במועד הארוע לפי התמונות יש תמרור אחד החל על מקום החניה.

בענין דבריה של כב' השופטת פוזננסקי בישיבת ההקראה, אין מדובר בהחלטה של בית משפט קמא כי אם באמירה שנאמרה במהלך הדיון לתובעת. הדברים הללו אינם מחייבים את המותב ששמע את הראיות בתיק והתרשם מהעדים והמסמכים.

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי נפלה טעות בהכרעת דינו של בית משפט קמא ואני דוחה הערעור.

ניתן היום, י' תמוז תשע"ו, 16 יולי 2016, בהעדר הצדדים.